

væsen, mødtes man altid af den Indvending, at det var en Afvigelse fra Systemet, som aldeles ikke kunde gaae an; men jeg skulde dog troe, at dette Forslag er en virkelig Afvigelse fra det hidtil bestaaende System, med Hensyn til Idømmelsen af Mulk i private Sager; det er mig idetmindste ikke bekendt, at saadanne Mulfter tilkjendes Sagsøgeren, jeg har aldrig hørt om Sligt i vor tidligere Lovgivning, saa at dette, saavidt jeg troer, er et fuldkomment Indgreb i det hidtil gjældende System hertilands. I mine Dine har dette rigtignok ikke meget at sige, og jeg kunde aldrig af den Grund falde paa at undlade at stille et Forslag, naar det ellers tiltalte mig; men da man meget hyppigt har hørt denne Indvending fra Dhr. Jurister, har jeg ikke kunnet undlade at gjøre opmærksom derpaa.

I mit Forslag til § 14, at Ordene „formedelst sit strafværdige Indhold“ skulle udgaae, er jeg for det Første gaaet ud fra den Betragtning, at det forekommer mig at være en Selvsølge, at dette er underforstaaet, naar det heder, at „Justitsministeriet bestemmer, om et Skrift skal paatales af det Offentlige“. Jeg vil derhos have disse Ord udeladte deels af Omhu for den høitærede Justitsminister og deels af Omhu for Forsatteren. Her staaer, at han „bestemmer, om et Skrift formedelst sit strafværdige Indhold skal paatales af det Offentlige“, og naar nu Domstolene, efterat der var anlagt en saadan Sag, kom til at frifinde den Tiltalte, er det jo derved bevist, at Skriftet ikke har været af „strafværdigt Indhold“, og Justitsministeren, som alligevel havde beordret Sag anlagt, vilde altsaa have overtraadt den Bestemmelse, som staaer her, idet han havde beordret Sag anlagt mod et Skrift, som ikke var af strafværdigt Indhold. Han vilde altsaa kunne komme til at høre Bebreidelse for at have gjort Noget, som ikke var ham tilladt. Men ogsaa en anden Betragtning har ledet mig. Da disse Sager jo ogsaa kunne komme for forskjellige Underdomstole, kunde det vel tænkes muligt, at det, at Justitsministeren ikke maatte anlægge Sag mod saadanne Skrifter, uden at de bevistlig, klart og bestemt indeholdt noget Strafverdigt, kunde lede til, at en og anden Dommer deraf

kunde lade sig paavirke noget ved sin Afgjørelse af Sagen, og dette troer jeg fra Forsatternes Standpunkt vilde være meget at beklage. Jeg troer altsaa ikke, at der er Noget at tabe ved, at disse Ord udgaae, men jeg troer, at der meget mere vindes derved. Derhos har jeg filltet det Forslag, at det sidste Punktum i denne Paragraph skulde udgaae. Hvad jeg har imod det, er, at, skal der kunne finde Beslaglæggelse Sted, maa det dog kun ske efter Domstolenes Kjendelse, men det er nu et meget farligt Ord, som staaer her, „Undersøgelsesdommerens Kjendelse.“ Som bekieudit have vi dog hidtil dags, hvorvidt det end ellers er gaaet, været frie for saadanne foregaaende Undersøgelser; der har vel fundet Undersøgelser Sted, criminelle Forhør og Sligt, men det har dog aldrig fundet Sted, efterat Sagen har været procederet, og naar Domstolene, for yderligere at klare de Tvivl, de maatte have om Sagen, inden de ville affige deres Domme, have forlangt Vedkommende mundtlig hørt. Men, skal der etableres Undersøgelsesdommere i Sagerne, saa komme vi ind paa et Gebeet, hvor, som bemærket, vi dog hidtil ikke have været, idet man nemlig risikerer at blive criminel for hørt, blive, hvis en Forsatter fik ifinde ikke at svare, maaskee sat paa Bånd og Brød og andet Saadant. Det troer jeg, at vi skulle see at blive frie for, dersom vi kunne. Jeg ønsker altsaa ikke indført Noget om nogen Undersøgelsesdommer og, skulde der beholdes Noget, kunde jeg ønske, at man ved 3die Behandling indstjød istedetfor „Undersøgelsesdommerens Kjendelse“ „Domstolenes Kjendelse“.

Justitsministeren: Jeg maa erkjende den Stærpsindighed, hvormed den sidste ærede Taler har villet gjøre et Forslag, for at befrie mig fra en vanskelig Stilling, naar jeg skulde anvende denne Paragraph. Da den vedkommende Bestemmelse imidlertid er gaaet over fra det oprindelige Regjeringsudkast, hvor det i § 6 ogsaa hed, at „Justitsministeriet skal bestemme, om et Skrift, formedelst dets strafværdige Indhold, skal paatales af det Offentlige“, seer jeg mig foranlediget til at forklare Betydningen af disse Ord, saaledes som de have været opfattede, da hiint Udcast blev affattet, og hvorefter Ministeriet ikke vilde komme i nogen saadan